

SZERZŐINK

Almási Gábor (1972) történész (Habsburg Történeti Intézet ösztöndíjasa)
almasi.gabor@gmail.com

Apor Péter (1971) történész (Közép-európai Egyetem, Pasts Inc.,
Történelmi Tanulmányok Központja)
aporp@ceu.hu

Erdősi Péter (1970) történész
(Teleki László Intézet, Közép-európai Tanulmányok Központja)
silvani@freemail.hu

Iordachi, Constantin történész (Közép-európai Egyetem, Pasts Inc.,
Történelmi Tanulmányok Központja, Történelem Tanszék)
iordachinc@ceu.hu

Kellner Anikó (1971) történész, Ph.D. hallgató (Közép-európai Egyetem)
hphkea01@phd.ceu.hu

Kiss Zsuzsanna (1980) szociológus, Ph.D. hallgató
(ELTE BTK Gazdaság- és Társadalomtörténeti Tanszék)
macorkis@ludens.elte.hu

Kontler László (1956) történész (Közép-európai Egyetem)
kontlerl@ceu.hu

Koselleck, Reinhard (1923–2006) történész

Nagy Ágnes (1976) történész, Ph.D. hallgató (ELTE BTK Atelier)
porhintes@freemail.hu

Pakot Levente (1978) történész, Ph.D. hallgató (ELTE BTK Atelier)
pakotlevi@yahoo.com

Papp Barbara (1976) történész, Ph.D. hallgató
(ELTE BTK Művelődéstörténeti Tanszék)
techert@freemail.hu

Pócza Kálmán (1976) történész
(Andrássy Gyula Budapesti Német Nyelvű Egyetem)
kalman.pocza@andrassyuni.hu

P. Szathmáry István (1978) filozófus, Ph.D. hallgató
(ELTE BTK Filozófiatudományi Doktori Iskola)
pakucsan@freemail.hu

Vincze Hanna Orsolya (1977) történész, Ph.D. hallgató
(Közép-európai Egyetem)
ovincze@yahoo.com

CONTENTS

CULTURAL PATTERNS AND TRANSFER IN EUROPE

Keszeg, Anna:	Cultural history and historiographical traditions. An interview with Roger Chartier	5
Reinhard Koselleck:	Change of experience and change of method. A historical and anthropological outline	21
Almási, Gábor:	Why Cicero? The adaptation of Cicero's role model and cultural values in the Renaissance	60
Kellner, Anikó:	The perfect ambassador – theory and practice as mirrored in Early Modern political culture	86
Vincze, Hanna Orsolya:	The stakes of translation in Early Modern Hungary	116
Kontler, László:	William Robertson, Scottish histories and German identities. Translation and reception in the Age of Enlightenment	133
Erdősi, Péter:	Baroque and Neobaroque. The interference of two notions in Hungary	155

FORUM

Apor, Péter – Constantin Iordachi:	Social History in East-Central Europe. Regional views in global context. 18–20. November 2005. Report from a conference	187

 BOOKS

Words, history, ethic John Lukacs: A történelmi tudat (avagy a múlt emlékezete)	– P. Szathmáry, István	196
Ö. Kovács, József: Az újkori német társadalomtörténet útjai	– Pócza, Kálmán	200
The politics of representation in the fascist Italy Claudio Fogu: The Historic Imaginary. Politics of History in Fascist Italy; Simonetta Falasca-Zamponi: Fascist Spectacle. The Aesthetics of Power in Mussolini's Italy	– Apor, Péter	202
Juan Luis Castellano – Jean Pierre Dedieu (dir.): Réseaux, familles et pouvoirs dans le monde ibérique à la fin de l'Ancien Régime	– Pakot, Levente	210
James Sharpe: Dick Turpin. The Myth of the English Highwayman	– Papp, Barbara	217
Tóth, Árpád: Önszerveződő polgárok. A pesti egyesületek társadalomtörténete a reformkorban	– Kiss, Zsuzsanna	223
Within and beyond social classifications: the power of categories and the infantile disorder of deconstruction Bódy, Zsombor: Egy társadalmi osztály születése. A magántisztviselők társadalomtörténete 1890–1938.	– Nagy, Ágnes	229
Contributors		236
Contents		237
Abstracts		239

ABSTRACTS

Almási, Gábor: Why Cicero? The adaptation of Cicero's role model and cultural values in the Renaissance

Cicero's utmost importance for the culture of Renaissance humanism seemingly does not require further comments. In fact, the eminence of his style was never questioned, while the exceptional number of his surviving writings, their moral and political orientation, and the wealth of information which they transmitted regarding the Antiquity guaranteed that Cicero was never really forgotten during the Middle Ages. However, the author argues that it was primarily neither Cicero's style and Latinity nor his moral and political message that so much impressed the first generations of Renaissance humanists but the model of the intellectual he had realised, the new values he had emphasised. Like Cicero, most prominent humanists came from a similar social milieu and strived to carve their place in a society that traditionally prized inherited status and not merit. To create the authentic image of the intellectual – a role that had been previously played by clericals – the humanist needed to establish a new cultural value system (and make accepted by the elite) where virtue, erudition and industry could have as much credit as noble status. In this striving Cicero the *novus homo* provided the most important authority for them, Cicero whose deeds and words seemed so much in accord with each other.

While low status, marginal position, exile, the lack of political relations when combined with learning and ambition could enhance the spirit of social criticism, the creation of new cultural values, in order to represent these values in an authentic way the intellectual had to preserve or invent a marginal position for himself that lay outside the realms of power. These paradox produced the ambiguities (like in the attitude to *vita activa/contemplativa*, or in the relations to power) that make the life and thinking of Cicero, of his follower Petrarch and of other great Renaissance intellectuals so interesting.

In order to sustain the above argument the author first outlined the way Cicero achieved fame and became an unquestioned political and intellectual authority in his age. He went on to introduce the example of some humanists – from Petrarch to Bracciolini – detailing how they adopted the model and cultural values Cicero represented finishing the paper with two counterexamples: Machiavelli and Montaigne. He argues that both reacted against Ciceronian humanism not because they were against Cicero's style but for both rejected the career strategies, and the ideology of *virtus* that Cicero and his Renaissance followers came to represent.

Erdősi, Péter: Baroque and Neobaroque. The interference of two notions in Hungary

At the beginning of the 20th century, during the last decades of the Habsburg monarchy, 'Baroque' was an alien cultural import to Hungarian national culture. It was related to Habsburg absolutism that opposed the nation's struggle for political independence, and to the contrast between the Catholic Church, associated with the dynasty, and Protestantism as a driving force of political resistance. The fall of the Monarchy and the territorial disintegration of the Hungary after World War I brought about the rewriting of national history. The emergence of cultural history as a new trend in historiography and the impact of *Geistesgeschichte* prompted scholars to construct a Baroque period within a new cultural history of Hungary. Yet, their opinions regarding the issue whether or not such a period had been prosperous for the Hungarians, were biased by former ideological oppositions. The discovery of Baroque could be criticised because it seemed to be connected with the presence of a contemporary 'Neobaroque' mentality. The term 'Neobaroque' originally referred to the revival of the Baroque art forms at the turn of the century, influential in state-supported public architecture which created a pseudo-historical scene showing the greatness of the national past. Since this style survived long into the interwar period, remaining central to official architecture, the term 'Neobaroque' could easily be turned into a key metaphor by the critique of the contemporary political and social system, exposing the emptiness and vanity of behaviour patterns, the servile reverence to power and the respect for illusory social values. Gyula Szekfű, a leading historian, labelled the society of the interwar period as 'Neobaroque' and stressed its inferiority to the great Baroque period of the 18th century which was his own historical construction. 'Neobaroque' became widespread in its metaphorical sense and, after 1945, during the Communist period, proved to be good enough to debunk the conservative mentality of the preceding decades. The ideological contrast with the interwar period excluded Baroque as an age of 'feudal reaction' from the 'progressive' interpretation of the past. However, from the 1960's onwards, scholars reconciled the study of Baroque with Marxist ideology, liberated it from previous dichotomies ('Catholic' – 'Protestant', 'national' – 'alien') and finally, removed its harmful 'Neobaroque' connotations. Thus Baroque could become a part of national heritage in a socialist milieu, preceding the fashion of the term 'cultural heritage' after the fall of Communism, which helped to reframe Baroque in a Central European context. Around the year 2000, 'Neobaroque' still appeared to be useful as a critical term against the enduring patterns of interwar society. Both notions and their interference reveal a friction between Baroque and modernity, an anxiety concerning the persistence, survival and reminiscence of a much debated historical period.

Kellner, Anikó: The perfect Ambassador – Theory and Practice as Mirrored in Early Modern Political Culture

By the middle of the 16th century the system of resident embassies became widespread in Europe. However, even at the beginning of the 17th century, it still lacked a sound and established theoretical and judicial ground. The *ius gentium* did not give guidelines in situations that developed or received new emphasis due to the new practice, such as the immunity of the ambassadors. The books and treatises on the *perfect ambassador* mostly reflected the medieval approach to the topic and presented an idealized picture of what virtues an ambassador should possess, without being of any use for those working as ambassadors. The books Alberico Gentili and Jean Hotman depict the fact that these virtues rooted in the humanist canon, with basic references to Aristotle and Plato. On the other hand, the large number of publications on the topic, even if bound by medieval traditions, mirrors its importance in the eyes of the contemporaries.

In his letter to a friend Grotius lists the “required readings” for an ambassador, which shows great similarity to the humanist educational ideals. On the basis of these readings an ambassador could have been well trained in classical moral and political philosophy, and even learn something about sovereignty and the laws of war and peace, but would have definitely lacked any knowledge connected to the practice of his profession.

The paper examines the activity of Sir Thomas Roe, the English resident ambassador to the Porte between 1621 and 1628, with its focus on Gabor Bethlen, prince of Transylvania, and follows his moves in situations when he had no guidelines to rely on. This way his personal motives and his political tactics are revealed and a strange mixture of cool-headed counting and full hearted zeal emerge, the former utilizing the presence of the latter. It well represents early modern political culture where ideals, beliefs and virtues were no more objectives in themselves, but means to the realization of political wills.

Kontler, László: William Robertson, Scottish Histories and German Identities. Translation and Reception in the Age of Enlightenment

This article contributes to the discussion on the „unity *versus* diversity of the Enlightenment” through the examination of the contemporary German reception of some of the works of the renowned Scottish historian William Robertson in translations, reviews, references, „native” texts of similar topic and inspiration, etc. The works in question concern national histories: those of Scotland and Germany, predominantly in the 16th century, which Robertson regarded as pivotal in the transition to modernity. In an attempt to re-focus national historical inquiry by

superseding a sham patriotism based on partisanship and the search for vainglory, Robertson predicated his own approach of enlightened „impartiality” to these subjects on a comparative study of social and cultural structures, and relied on the conceptual and theoretical arsenal of conjectural or „stadial” history. One of the difficulties the contemporary German interpreters did not quite cope with, had to do with the rather specific vocabulary employed in these paradigms. More importantly, Robertson’s German translators and commentators seem to have been more interested in precisely the partisan aspects of his books (Mary Stuart versus Elizabeth I, Protestants versus Catholics, etc.), which were intended to be suppressed in the original. In view of the dominant approaches in contemporary German historical scholarship, this should not be surprising. Though there were voices that demanded a broader horizon for German history as well as the application of standards similar to those of Robertson’s, the relevant texts of historians explicitly or implicitly regarded as his counterparts are marked with openly avowed political-ideological bias and an inward-looking search for the roots of modern „liberty” – the rule of law under strong (monarchical) government – not in the elimination of feudalism and the subsequent inability of monarchs to wield the plenitude of sovereign power, but the blessings of the imperial constitution. As in many other cases of communication in the enlightened republic of letters, the questions were to a great extent similar, but the stakes, the strategies and the answers fundamentally different: the problems which from Robertson’s Scottish perspective called for a cosmopolitan and non-partisan treatment, continued to be discussed in precisely the opposite terms in the German reception of his writings relevant to national history.

Vincze, Hanna Orsolya: The Stakes of Translation in Early Modern Hungary

Translations into the vernacular have a special importance for Hungary, where a significant amount of works printed in the seventeenth century are translations of foreign works or compilations of several. They contributed to the creation of an ethnolinguistic conception of the nation, by claiming to address all speakers of the vernacular regardless of social standing. In reflections on translations however, references to the new concept were used as a rhetorical strategy to redefine the extant conception of the political nation. The stakes of the endeavour were that the characteristics by which one could belong to the nation should be redescribed in such a way that the new concept arising should include the translators as well, moreover that their characteristics should be central to the new definition. Therefore, at least for Hungary, describing the early modern translation practice as intercultural communication misses what they were meaning to do, and not primarily by virtue of the translator’s belonging to the European Republic of Letters not divided by cultural boundaries. They saw nations com-

peting with each other, but what was remarkable about other nations was the very practice of translation and implicitly the high regard of such activities. All these remarks were rather elements in an intercultural game over definitions and ultimately about power.

A KORALL szerzőinek!

A KÉZIRAT LEADÁSA

A szerkesztőség társadalomtörténeti, másol nem publikált cikkeket, recenziókat fogad el közlésre, kizárólag az alábbi formai feltételek teljesítésével. A szerkesztőség fenntartja a jogot arra, hogy átdolgozás javaslatával visszaadja a kéziratot a szerzőnek, továbbá azt, hogy anonim külső lektort kér fel a kézirat tartalmi vizsgálatára.

A kézirat megjelentetésével a szerzők elfogadják, hogy cikkük kivonata, a lap példányainak elfogyta után pedig az egész cikk az Interneten (www.korall.org) is megjelenik. (Amennyiben ehhez szerző nem járul hozzá, úgy azt írásban jelezze a szerkesztőségnek.)

Minden szerző tiszteletpéldányként díjmentesen öt, recenzió esetén három példány átvételére jogosult.

A kézirati szöveget lemezen (MS Word 97, 98, 2000, XP) kérjük a szerkesztőséghez eljuttatni, mellékelve egy kinyomtatott példányt, mely megegyezik a fájl tartalmával. (Előzetes cikk változatot, bemutatkozó részletet elég e-mailben csatolt fájlként elküldeni a korall@tla.hu címre.) Amennyiben később javít még a szerző, úgy azokat egyértelműen, korrektúrajelekkel a nyomtatott példányon jelölje. Célszerű a táblázatokat, ábrákat külön fájlban is leadni. Felhívjuk szerzőink figyelmét, hogy a szövegszerkesztők generált lábjegyzet funkcióját használják. Minden szerzőtől – idegen nyelvű fordításra – kérünk egy kb. 1000 leütés terjedelmű rezümét is.

A korrektúra javítási mintáját lásd: Révai Nagy Lexikona (Bp. 1915, reprint 1993) „korrektúra” címszavánál (12. kötet, 58–59. oldal).

Recenziók esetén a recenzált munká(k)ról az összes könyvészeti adatot (kiadó, oldal-szám, mellékletek, térképek, illusztrációk, sorozat megnevezése) is kérjük feltüntetni.

Kéziratot nem őrzünk meg.

HIVATKOZÁSOK

Mind az irodalmi, mind a forráshivatkozásokat, továbbá minden megjegyzést *lábjegyzetben* kérünk feltüntetni.

Az irodalmi hivatkozások a következő formátum szerint szerepeljenek: Szerző évszám: oldalszám. (pl. Nagy 1988: 23.) Több szerző által jegyzett mű esetén a hivatkozás formátuma: Szerző–Szerző évszám: oldalszám. (pl. Berger–Luckmann 1998: 104–105.)

A forráshivatkozások a forrástípusnak (levéltári forrás, újságcikk, interjú stb.) megfelelő formát kövessék. Levéltári források esetében kérjük, hogy a második előfordulástól kezdve rövidített formában hivatkozzon a szerző, s a rövidítés módját az első hivatkozásnál jelezze. (pl. első hivatkozásnál: Somogy Megyei Levéltár (= SML) Főispáni iratok (= Fi) 13789/1935. – további hivatkozások esetén: SML Fi 1852/1937.)

A tanulmány után először a felhasznált levéltári, könyvészeti és egyéb források (pl. interjú: ki készítette, kivel, mikor) sorolandók fel. Például:

FORRÁSOK

Vas Megyei Levéltár, Alispáni iratok 1931–1937.

Nemzeti Sport 1925–1935.

Interjú Nagy Ferenc tájfutóval 1983. február 12-én, készítette Debreceni Rezső.

(A szerző tulajdonában.)

A hivatkozott irodalom jegyzéke a felhasznált források után következik, a cikk legvégén, tételes felsorolásban, abc-sorrendben. Az irodalmi hivatkozások formátuma tekintetében az alábbi példák irányadóak:

HIVATKOZOTT IRODALOM

[Kötetek:]

Botond Ágnes 1991: *Pszichohistória – avagy a lélek történetiségének tudománya*. Budapest

Baross Károly, bellusi (szerk.) 1893: *Magyarország földbirtokosai*. Budapest

Kiss, Attila 1977: *Avar Cemeteries in County Baranya. Cemeteries of the Avar Period (567–829) in Hungary II*. Budapest [– idegennyelvű írásmód].

[Tanulmánykötetből:]

Gróh Dániel 1994: Építéstörténeti megjegyzések a limes Visegrád környéki védelmi rendszeréhez. In: Lőrinczy Gábor (szerk.) *A kőkortól a középkorig. Tanulmányok Trogmayer Ottó 60. születésnapjára*. Szeged, 239–247. [oldalszámmal!]

Hudi József 1997: Veszprém vármegye nemessége 1812-ben. In: Ódor Imre – Pálmány Béla – Takács Imre (szerk.) *Mágnások, birtokosok, címerlevelese. /Rendi társadalom – polgári társadalom 9./* Debrecen, 219–227. [sorozat nevét egyenes zárójelben normál betűvel!]

[Folyóiratból:]

Láng Panni 1986: Egy budapesti polgárcsalád mindennapjai. *Történelmi Szemle* 29. 1. 80–94.

Ecsedy István 1990: Dombay János (1900–1961). *Baranya* 3. 2. 168–170.

[mindig jelezzük a kötet-, füzetszámot, valamint az oldalszámokat, esetleg az évfolyamot is!]

[Évkönyvből:]

Dombay János 1959: Próbaátasások a villánykövesdi későrézkori lakótelepen. *Janus Pannonius Múzeum Évkönyve* 55–74. [oldalszámmal]

[Lexikonszócikk:]

‘Korallok’ szócikk. In: *Révai Új Lexikona* 12. kötet, Budapest, 1915. 26.

[Újságcikk:]

Szónyi Ottó 1926: A pécsi püspökség templomai. *Dunántúl* 1926. december 25. 18. [Lehetőség szerint szerepeljen itt az oldalszám is, s az év kétszer legyen kiírva. Amennyiben az újságcikk egy szakirodalmi/irodalmi cikket jelöl, a hivatkozott irodalmak között tüntessük fel. Ha azonban forrásként használjuk (pl. szövegelemzésre, adatforrásként stb.), a források jegyzékében szerepeltessük azt!]

[Kéziratok:]

Katádfay Tihamér 1966: *Legnagyobb gondolataim*. Kézirat. (Vas Megyei Levéltár, Kézirattár 551. sz.)

[A leőhely (pl. OSZK Kézirattár) megjelölése fontos. Amennyiben forrásként használjuk, akkor oda kerüljön. Ha tudományos műként, akkor kötethez hasonlóan a hivatkozott irodalmak között tüntessük fel.]

[Megjelenés alatt álló publikáció:]

Gyáni Gábor 2001: *Érvek a kettős struktúra elmélete ellen*. *Korall* 3–4. megjelenés előtt

[Idegen nyelvű publikációnál előre kerül a családnev, több szerzős mű esetén (hosszú) kötőjellel válasszuk el a szerzőket (szerkesztőket):]

Heather, Peter – Matthews, John 1991: *The Goths in the Fourth century*. Liverpool

EGYÉB

- Kerüljük a p., pp., o., old., i.m., ld. c. rövidítéseket!
- Ügyeljünk az elválasztójel (-) és a kötőjel (–) helyes használatára! (Számok, évszámok, oldalszámok közé „–” jelet rakjunk!)
- Az idézeteket csak e jelek közé: „” írjunk! Idézetben belüli idézet »...« jelek közé kerüljön!
- A szerző vagy a fordító által tett megjegyzések formátuma: (A Szerző) (A Ford.) (Kiemelés tőlem), esetleg a szerző monogramja zárójelben
- A % jel mindig tapad a számhoz!

A KORALL SZERKESZTŐSÉGE ÉS SZERKESZTŐI:

1113 Budapest, Valkói u. 9.
korall@tla.hu www.korall.org

Czoch Gábor, g.czoch@tla.hu
Horváth Gergely Krisztián – főszerkesztő, hktm@ludens.elte.hu
Granasztói Péter, grana@neprajz.hu
Klement Judit, eperfa@hotmail.com
Lengvári István, lengvari@gmail.com
Pozsgai Péter, peter.pozsgai@uni-corvinus.hu
Szegedi Péter, szegedi.peter@forsense.hu

A KORALL az alábbi könyvesboltokban kapható:

BUDAPEST

Budapesti Teleki Téka
1088 Baross u. 1.

ELTE BTK Jegyzetbolt
1088 Múzeum krt. 6/8.

Írók Boltja
1061 Andrássy út. 45.

Kis-Magiszter Könyvesbolt
1053 Magyar u. 40.

Kódex Könyvárúhá
1054 Honvéd u. 5.

Osiris Könyvesbolt
1053 Veress Pálné u. 4-6.

Pont Könyvesbolt
1051 Nádor u. 8.

DEBRECEN

Lícium Könyvesbolt
4026 Kálvin tér 2/c.

Sziget Egyetemi Könyvesbolt
4010 Egyetem tér 1.

MISKOLC

Egyetemi Könyvesbolt
3515 Egyetemváros

PÉCS

Bagolyfészek Könyvesbolt
7621 Ferencesek u. 27.

Széchenyi Könyvesbolt
7624 Rókus u. 5.

Megjelent az

AETAS

TÖRTÉNETTUDOMÁNYI FOLYÓIRAT

2005/3. száma

ESZMÉK ÉS KOROK

Almási Gábor: A respublica litteraria és a császári udvar a 16. század második felében

Kontler László: Idő és fejlődés – az idő mint fejlődés: William Robertson felvilágosult prédikációja

Balázs Péter: D'Argenson márki republikánus monarchiája és eszmetörténeti kontextusa

Kövér Lajos: A 18. századi Franciaország magyarságképének gyökerei

Gángó Gábor: Eötvös József Uralkodó eszméinek tudományos kutatási programja

Lynn Hunt: Pornográfia és a francia forradalom

Bemutatjuk C. Volpilhac-Aager-t, francia eszmetörténészt

SZÁZADVÉG

ÚJ FOLYAM 38. SZÁM

HIT-TAN

Szalai Ákos: Az egyházpolitika gazdaságtana

Lelkes Orsolya: A szabadság íze: boldogság, vallás és gazdasági átmenet

KÖTŐDÉSEK

Dávid Beáta – Albert Fruzsina: „Kit nevez ön barátnak?” A barátság szociológiai megközelítésben

Körösényi András: A barátság politikája versus az ellenségesség politikája

GONDOKODÓK

Bangó Jenő: Niklas Luhmann rendszerelmélete és a konstruktivista nevelés

SZÁZADVÉG-SZÖVEGELŐ

Esztétika és politika a boncaszalon. Balázs Zoltán beszélgetése Horkay Hörcher Ferencsel, Radnóti Sándorral és Simon Attilával

Az *Atelier* felhívása!

Az Atelier Magyar–Francia Társadalomtudományi Központ és Doktorképző felvételt hirdet 2006-ban induló három éves doktori programjára.

Műhelyünk, mely az ELTE Bölcsészkarán önálló tanszék, tizenhat éve működik sikeresen. Alapítója Granasztói György, tanszékvezetője Sonkoly Gábor. A doktorképzés a Történelemtudományi Doktoriskola alprogramja. Oktatási programunkat kezdettől fogva közösen bonyolítjuk a párizsi Ecole des Hautes Etudes en Sciences Sociales egyetemmel, ahonnan évente hat előadót fogadunk, diákjaink közül többen szereztek Párizsban oklevelet, diplomát.

Az Atelierben oktatott témakörök:

Európa társadalomtörténete

- Európai terek: civilizáció, nemzet, régió, város
- A kulturális örökség problematikája

Műhelyünk nagy hangsúlyt helyez a hallgatók által szabadon választható doktori témák kidolgozására, az ehhez szükséges kutatás elméletére, gyakorlatára és arra, hogy az elkészült munkák nemzetközi szinten is megállják helyüket. Ehhez kínálunk:

- Fiatal, nemzetközi tapasztalatokkal rendelkező oktatógárdát
- Módszertani és historiográfiai képzést
- Interdiszciplináris kutatásokat
- Franciaországi részképzési lehetőséget
- Publikációs lehetőséget szaktudományos folyóiratokban és az Atelier saját könyvsorozatában

Az Atelier évek óta sikeresen működő pályázati rendszerrel, önálló társadalomtudományi szakkönyvtárral és informatikai apparátussal rendelkezik.

További tudnivalók beszerezhetők az Atelier honlapján:

www.atelier-centre.hu;

személyesen hétköznap 10 és 13 óra között az ELTE BTK főépület,
Múzeum krt. 6-8., I. em. 130-ban (telefon/fax: 1 485-5208),
valamint Klement Juditnál: jklement@ludens.elte.hu.